Ч. 253. Четвер 25 (12) падолиста 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Нове обмеженє прав Фінляндиї. — Італіяньска господарка в Чорногорі.

Нині о годині 10 рано відбуде ся засіданє польского Кола.

Славяньска Унія відбула вчера засіданє, на котрім ухвалено внесенє п. Крамаржа, уважаюче неможливою річию відступленє від еї дотеперішного становища, а то супротив непримиримого становища німецких лїберальних сторонництв.

Дописуватель одної з польских часописий довідує ся з ческих кругів таких подробиць:

Ухвала славяньскої Унії не означує відмови переговорів. Важною річию є, що в резолюциї нема бесіди про християньско-суспільних. По засіданю славяньскої Унії явив ся п. Коротец у презеса Кола дра Гломбиньского, котрий заявив, що Коло польске готове до дальшого посередництва і приймає засаду, що по першім читаню буджетової провізориї мусять розпочати ся переговори в справі реконструкциї кабінету.

З Петербурга наспіли вісти, після яких Росия наміряє дальше обмежувати права Фінляндиї, так аби зрівнати еї з прочими російскими обл(а)стями. Именно цар затвердив ухвали ради російских міністрів, після котрих на будуче в заграничних конференциях, виставах, міжнародних торжествах, о скілько они мають політичну ціху, представителї фінляндского правительства не будуть могли виступати самостійно. Коли такі з'їзди не будуть мати політичної ціхи, то Фінляндцї можуть виступати лиш як приватні особи або як відпоручники приватних товариств. Коли би показала ся потреба висиланя урядових представителїв Фінляндиї на міжнародний з'їзд, то ті представителї можуть виступати лиш як члени російскої делеґациї. Коли би російскої делеґациї не було, не вільно фінляндским представителям брати участь в нарадах.

Російскі члени російско фінляндскої комісиї виготовили проект відбираючий фінляндскому соймови право рішати в таких справах: участь Фінляндиї в державних видатках і податках, обовязок войскової служби, видатки на войско, право російских підданих в Фінляндиї, установленє краєвого язика, означуванє основ автономії, законодавство кримінальне, засади судівництва і персональні справи судівничі, постанови дотикаючі шкільництва, закони о стоваришенях, законодавство в справі оборони держави, в справі монет, почтового, телеґрафічного і зелїзничого обороту, в справі краєвої оборони, в справі мореплавства і вкінци в справі прав чужинців в Фінляндиї.

Звязи посвояченя, які лучать італіяньский дім королївский з княжим домом Чорногори, спонукали італіяньских капіталїстів і підприємців до пороблення ріжних вкладів капіталів в малій гірскій країнї.

Розпочав акцию синдикат Italo montenegrino під управою ґр. Фоскарі в Венециї, підпертий „Банком комерцияльним“ в Мілянї. Той синдикат переміниє ся відтак в товариство під назвою Compagnia d'Antivari, котрого президентом іменовано Роберта Паґаніні(о)го, а віцепрезидентом одного підприємця називщем Джузеппе Вольпі, стоячого в близьких зносинах з Сербією. Італіяньске правительство не відмовило очевидно тому підприємству підпори і віддало товариству до розпорядимости урядника міністерства скарбу Ендіка Коен-Калї.

Італїянціїв приняато тоді в Чорногорі з отвертими руками. Признано ім цїлий ряд концесий, як пр. на роботи коло порту в Антіварі, на будову зелїзницї Антівари-Вірбазар, на удержуванє кораблїв на озері Скутарі, на заведенє тютюнового монополю і т. д.

Від того часу не богато літ минуло, а нині в Чорногорі загальнє невдоволенє з господарки

Зруйнований.

З французского — Едварда Рода.

(Дальше).

Він відвів Одебера аж до порога, попращав ся з ним з точно обмеженою чемностию, а Одебер чув, як за ним замкнули ся двері, і пішов знов довгим коритарем, де робітники цікаво споглядали за ним та питали оден другого:

— Чого він тут приходив? Чого він хотів від нас?

III.

Приголомшений, як той чоловік, що дістав удар, сів Одебер до свого воза і сказав до візника:

— Борзенько, Осипе, борзенько. Менї дуже пильно!

А він хотів лиш чим скорше стратити з очий білі стіни ворожої фабрики з малими віконами та побачити знову свою власну — котру мав стратити — той великий будинок, в котрий він вложив тілько працї, тілько сили, — а не далеко від неї, серед старосьвітского города, привітну домівку, котра вже завтра не мала належати до него. Якийсь внутрішний голос казав ему, що він знайде трохи розради: тим, котрих житє вже змучило, бідним пораненим жертвам вічної борби, в котрій інтереси, честилюбивість, жадоби людскі настають на себе, позістає бодай родинне огнище зі своім тісним кружком вірної лагідної любови, підпора недосьвідної, доброї жінки, котра лиш знає, що любить і котра дрожить, горне ся до загроженого мужа; усьміх дитини, що не знає нічого о злім на сьвіті і своім поглядом оживляє на ново відвагу утомленого батька.

Коли двері перед ним отворили ся, зачув Марко Одебер, що Клявдина в малім сальонику грає на фортепянї. Він зайшов туди. Молода дївчина, в білій ранній одежи виглядала по здоровім снї зовсім сьвіжо і вигравала не раз сонату Бетовена, о котрій еї батько завсїгди говорив:

— Що ти за якусь дїльчу музику тут нам граєш? Она якась завсїгди така сумна і чоловік еї не розуміє. От ти би заграла якогось вальца, про мене хоч би й польки.... Або якусь мельодию з „Фаворити“ або з „Роберта чорта“....

Она чула, що він іде, але не переставала грати. Він відозвав ся до неї:

— Клявдино!

Она без сумніву хотіла дограти до кінця, бо еї пальцї все ще бігали по клявішах в трохи прискоренім темпі. Він повторив ще раз сумним голосом:

— Клявдино!

Клявдина перестала трохи грати і скорим рухом з ледви що слїдним невдоволенєм обернула ся на своім стільчику від фортепяну та спитала:

— Що тату?

Она подивила ся на него своіми красними, спокійними очима, такими безжурними, мов би то житє була така легка річ, що в нїй не треба нічого більше бояти ся, як лиш перешкоди, коли стане ся щось трудного.

Одебер приступив до неї і поцїлував еї в чоло. Она без сумніву здивувала ся, бо він не показував нїколи своєї любови; то здивованє перелетїло мов би хмара по еї великих ясних очах; але она не виділа, що еї батько дуже затрівожений і чекав на якесь слово, на якийсь рух, на якийсь погляд від неї, на якийсь знак, котрий би показав ему, що іх душі зрозуміли ся, чого в часах горя так дуже потреба. А що поцїлунок не уважала за відповідь на еї питанє, то спитала ще раз:

— Чи заграти що, тату?

Одебер відповів:

— Ні, ні, нічого.. Я лиш хотів подивити ся на тебе... Можеш тепер дальше грати!...

Не допитуючись дальше, обернула ся она знову до фортепяна а еї дрібонькі білі ручки стали знов бігати по клявішах. Она сподївала ся его звичайних слів о вальцї або польцї, котрі еї завсїгди трохи гнївали. Але слів тих не було; Одебер ніби послухавши хвильку, вийшов поволи. За дверми здвигнув плечима. Чого ж міг ждати від Клявдини? Діти звичайно собі діти, малі сотворіня, на котрі лиш хвилеві враженя мають вплив, а котрі нічого не знають нічого не розуміють, нічого не догадують ся

Італіянців, а навіть кілька разів прийшло вже до кровавих забурень між Чорногорцями а Італіянцями.

Про італіяньску господарку розповідають всілякі річи. Так пр. згадана Compagnia d'Antivari була так дуже неприготовлена до обнятя портових робіт, що мусіла для їх переведеня війти в зносини з дальматиньским промисловцем Михайлом Сеґачем. Коли однак Сеґач взяв ся зовсім поважно до річи і розпочав звозити величезне каміне на фундаменти, побачили Італіянці, що таке ведене роботи було би некористне для їх кишені і розвязали умову з Сеґачем. Відтак вели портові роботи у власнім заряді, звозили дрібне каміне і виповнювали фундаменти землею, а будову викінчили так, що коли перед кількома днями прийшла перша морска буря, змила всі портові будівлі.

Так само будова зелізниці Антіварі Вірбазар дуже лиха. Поїзди ходять неправильно, а вздовж цілого шляху нема ні одного товарового маґазину, так, що роботи лежать під голим небом і мокнуть на дощи.

Надужитя, яких допускали ся Італіянці в обсязї тютюневого монополю, були вже предметом інтерпеляциї в чорногорскій скупштині. За тютюн платать Італіянці смішно низькі ціни, до тогож продають в Чорногорі найгірший тютюн, а велять собі платити як за найліпший, який вивозять до Італії.

Вкінци рух пароходів на озері Скутарі такий скандальний, що люди просто боять ся їздити італіяньскими кораблями.

Взагалі жалоби на Італіянців множать ся з кождим днем і викликують загальне невдоволене, а хорватска часопись „Наше Єдинство", що виходить в Спліті, а сприяє княжій родині і Чорногорі, писала недавно: Всякі вісти о забуренях в Чорногорі неправдиві. Нарід любить свого князя і поважає своє правительство. Єсть з них вдоволений. Але чорногорский нарід не любить Італіянців і то з причини таких іменно і тим подібних Італіянців, які навістили Чорногору. Коли в Чорногорі є яке невдоволене, то вона паде виключно на Італіянців.

Новинки.

Львів, дня 24 падолиста 1909.

— Бюра редакциї і адміністрациї „Народної Часописи" перенесені з Gazet-ою Lwowsk-ою до каменицї при ул. Чарнецкого ч. 10 II поверх.

— Краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителїв між иншими: Вікт. Хеблу в ґімн. в Стрию, Пет. Карманьского в ґімн. в Бродах Ів. Бірґфельнера в ґімн. в Камінці Струм., Альбіна Шгаршедля ґімн. І в Новім Санчи, о. Ник. Яновича, з-ступ., учит. гр. кат. релїґії в ґімн. в Бережанах; в школах народних: Йос Гранковича, учителем 6-кл. шк. муж. в Товмачи; о. Нест. Кисїлевского уч. гр. кат. релїґії в 5 кл. шк. в Тасьменици; Евг. Шостака, учит. в 5 кл. школї муж. в Белзї.

— Войскові практиканти ветеринарийні. Міністерство війни ро-порядило, що укінчені слухачі войскової Академії ветеринариї мають бути іменовані 1 слїдуючого місяця по узисканю диплому на лїкарів ветеринариї, войсковими практикантами з поборами 1600 К річно.

— Нова філїя „Сїльского Господаря". Дня 16 с. м. відбули ся в Зборові основуючі загальні збори філії краєвого рільничого Тов. „Сїльский Господар". Вписало ся 45 членів. По довшім викладі економічно-господарскім, який виголосив о. посол Онишкевич, вибрано виділ, який уконституював ся, вибираючи о. Евгена Герасимовича з Присовиць головою, а Алекс. Багрія секретарем.

— Убийство. Вчера досвіта арештувала полїция на Клепарові Антона Цвинара бувшого побережника в Поморянах, котрий убив селянина Жовтаньского. Цвинар допустивши ся того злочину втік зі своїм сином Володиславом до Львова і тут замешкав на Клепарові у свояка Адама Цвинара, котрий єсть муляром. Цвинар в шинку сам о тім виговорив ся, а хтось то підслухав і доніс полїциї. Арештований виправ ся і казав, що лиш побив якогось селянина. Син потвердив вїзнаня батька і обох арештовано та відставлено до арешту суду карного.

— Нещасливі пригоди. В пятницю по полудни наїхала машина резервова в Перемишли на Засяню на переходячого через рампу зелїзничу рядового 45 пп. Федька Гойпана і убила его на місци. — В Сокали знайдено дня 14 с. м. без житя лежачого в постели Артура Розінера ц. к. ваґмайстра і ведучого метрики жидівскі. Стверджено що смерть наступила в наслїдок загоріня. Помершій полишив жінку і 3 дїточок.

— Дрібні вісти. Славний скандинавский писатель Бернштерне Бернзон лежить в Парижи конаючий. — Київска полїция з наказу ґубернатора сконфіскувала 3000 примірників українського відривного календаря на 1910 р. виданого часом. Частина календаря була ще навіть неоправлена.— Др. Ю. Грибенюк уладжує дня 16 грудня в городскій салї в Петербурзї концерт, з якого весь дохід призначений на фонд будови Шевченкового памятника в Київі. Городский голова відступив салю на концерт зовсїм даром. — Розправа карна против Янїни Боровскої в Кракові розпічне ся дня 12 січня 1910.

— Огні. На двірци зелїзничім в Ярославі вибух оґеньпо полудни підчас поливаня терем помосту в маґазинї для алькогольних матеріялїв огонь, котрий небавком обняв цїлий маґазин і розширив ся на площу, завалену будівельним матеріялом. Сторожі пожарні, міска і зелїзнича працювали кілька годин заким огонь угасили. — В Навеві долїшнім, долиньского повіта згоріло дня 20 с. м. 5 селяньских загород. В однїй з хат згинув 6 лїтний хлопець Дмитро Кицик. — В Сихові, стрийского пов., знищив огонь 4 господарства. Всї погорільцї були обезпечені в „Дністрі".

— З царства злодїїв і розбишаків. З Петербурга доносять: Після акта слїдства сенатора Гаріна показує ся, що в самій московскій інтендантурі крадено в звичайних часах що року по десять міліонів рублїв а підчас российско-японьскої війни вкрадено 25 міліонів а всї крадежі разом доходили до сто міліонів. В доставлюваних товарах бракувало до 30 процент. Знайдено також квіти на товари, котрих зовсїм не куповано. Доси обжаловано 66 осіб а число всїх чиновників, що крали, дійде до 130. Щож тут дивувати ся, що чиновники в Росії противлять ся з цїлої сили заведеню конституциї! На що має хтось дивити ся їм на пальцї.

Всячина

для науки і забави.

— Найновійші досліди хороби рака. Що то за хороба — рак? То боляк, який ні з сего, ні з того зачинає робити ся в людскім тїлї денебудь, найчастїйше в желудку, в кишках, відтак в горлї, на гортанцї, в роті на язици, в носї, в ушах, в костях і т. д. Боляк той робить ся в той спосіб, що десь в тій ткани, з якої складає ся наше тіло, зачинають виростати якісь нові кліточки, ростуть, розрастають ся щораз більше, розмножують ся, розпихають звичайну ткань і вже тим самим викликують біль а відтак відбирають сусїдній ткани поживу, через що она зачинає гнидіти. Коли рак утворить ся під верхом на тїлї, то боляк тоді дуже часто пропукає ся, з рани тече кров, она зачинає гнити і нема способу її вигоїти. При кождім перевиваню тече кров а боляк гниє щораз більше і дальше, бо і здорове тіло зачинає від него гнити; від рани страшно воняє а остаточно і здорова кров в тїлї занечищує ся гнилею а чоловік зачинає гнидіти, ослабати і гине. Назва „рак" пішла з того, що боляк під верхом тїла буває иноді й подовгастий та розпускає в тіло корінцї, що нагадують ноги рака.

Коли рак утворить ся в такім місци, де богато нервів, то викликує великий біль, докучає чоловікови, недає спати, словом затроює ціле его житє і тим способом прибирає характер тяжкої недуги. Коли же зробить ся в иншім місци, то буває менше докучливий; єсть однак тим небезпечний, що его частинки дістають ся з кровю в якесь инше місце тїла, а коли там де лишать ся, зачинають рости і викликують нового рака. Найважнїйшою ознакою сеї хороби єсть то, що в тїлї звідкись, так сказати би, самі в себе зачинають рости якісь кліточки, зовсїм инші як ті, що в нашім тїлї і ростуть без кінця; в тїлї робить ся щось

Коли би прийшла хвиля, що мусіла би покидати хату, в котрій родила ся, щоби перенести ся до иншої, скромнїйшої, та мешкати в иншім місті, тогди певно бідна мала плакала би. Слово „зруйновані" не мало для неї ніякого значіня; аж зовсїм поволи пізнала би его страшне значіне, коли би почула недостаток, журбу. Бо того горя мусіла би зазнати; а Марко Одебер з трівогою нагадав собі, в якій то нужді прожив він свої молоді літа, на котру він так вже давно забув — она тепер, як той опир станула перед ним, бігала по мягоньких коврах, приглядала ся у пишних зеркалах та розсїдала ся на елеґантних меблях коло хороших посудинок, що служили за прикрасу, та сягала по них своєю худою рукою...

Увійшов якийсь слуга. Він спитав его:

— Де пані?

А на то почув відповідь:

— Пані в теплївни з огородником.

IV.

Одебер докоряв іноді своїй жінцї, що она жиє лиш для своїх ростин і цьвітів, та виступав против сеї пристрасти, котрої не міг поняти. Він застав її коло якоїсь хорої банани, котру хотїла ратувати, она слухала рад огородника, котрий говорячи, ловив ся рукою за чоло, як той безрадний лїкар, котрого діяґноза єсть непевна. Она ледви обернула ся, щоби відповісти на питаня свого чоловіка.

— Я шукаю тебе, Генрието, — сказав він — я хотів би хвильку поговорити з тобою.

— Так? — сказала она, занята чим иньшим. Взяла ся знову до своєї ростини та хотїла ще дальше радити ся, що робити.

— Отже Вам не здає ся, — спитала она огородника, — що то червак підгризає корінь?..

Одебер перебив їй:

— Лиши тепер свою банану, — сказав він, — можеш і пізнїйше зробити коло неї що потреба; я мушу в сїй хвили поговорити з тобою.

Він промовив знову своїм деспотичним тоном, тоном, котрий его жінка добре знала, від котрого від давна терпіла, котрий дуже богато причинив ся до того, що она зачала поволи добачувати в Одеберї більше пана, як свого приятеля, скорше тирана, як супруга.

— Добре! — сказала она, слухаючи его.

А Марко почув ся ураженим, як колиб она повинна була відчути правду, або догадувати ся її Они станули під якимсь каштаном, котрий весна украсила рожевими гроздами цьвітів.

— Ну? — спитала она, — щож такого?

Она говорила таким самим спокійним, рівнодушним голосом, як перед тим Кляндина. Пані Одебер очевидно не мала ані найменшої гадки о тім, що то може її щось обходити, що чоловік хоче їй щось сказати. Марко чув ся обидженим тою рівнодушностию, бо она стояла в різкій противности до его власної журби і до его внутрішного занепокоєня, яке таїв в собі майже два роки. Він відповів безвглядно:

— Ми зруйновані, моя люба!

(Конець буде).

нового і длятого боляк такий називаємо новотвором. Бувають того рода новотвори, що потребують десять і більше літ, щоби розрости ся, а бувають і такі, котрі пересічно до двох літ роблять смерть чоловікови. Загально можна сказати, що рак у молодших людий в повним тілом розвиває ся борше як у людий старших і сухірлявих. Твердий рак росте звичайно значно поволійше, як мягкий.

Доси не придумано ще способу, яким можна би вилічити ся з рака а то длятого, що й доси не удало ся ще вислідити, що єсть причиною сеї хороби. Одиноким ратунком, котрий однак не усуває хороби, лиш в деяких случаях приносить пільгу і продовжує житє бодай на рік, два або й кілька, єсть вирізане боляка. Розуміє ся, що то може лиш тоді наступити, коли того рода операция єсть можлива і коли боляк ще не дуже розріс ся, отже в самих початках хороби. Штука лікарска поступила нині так значно, що рака вирізують навіть в желудку і кишках і в той спосіб ратують чоловіка бодай на якийсь час від неминучої смерти. В найновійших часах кинули ся учені шукати причини сеї хороби а заохоту до того подали многі богаті люди, котрі або поробили записи або повизначували значні нагороди для того, хто би відкрив причину сеї страшної хороби, бо тоді можна би чей знайти і якийсь спосіб єї лічення. Всї заходи учених в сім напрямі повістали однак доси без успіху, але все таки удало ся назбирати богато цінного материялу, котрий з часом може й причинити ся до відкритя причини. Др. Башфорд, управитель інститута для розслідів хороби рака в Льондоні, розповів на лікарскім конґресї в Будапешті про найновійші досліди сеї хороби а ми хочемо тут познакомити з ними й наших читачів.

Нині — каже др. Башфорд — єсть певною річию, що хороба рака не обминає ніякого краю, ніякого народу. Чи то культурний білий Европеєць, чи дикий Мурин в середній Африці, чи Анґлієць, що живить ся лиш мясом, чи Японець, що не знає мяса а живить ся лиш ростинними стравами — всї они можуть однаково западати на хоробу рака. Навіть значна часть звірят, почавши від малп і наших домових звірят а скінчивши на рибах, може западати на рака. Хороба ся у звірят хребтових і у чоловіка має то до себе, що нападає переважно старші одиниці а з того виходить, що хороба рака стоїть в звязи з якимись змінами в тілі, які викликує старість. Для успокоєня людий можна то сказати, що статистика не дала на то доказу, мов би хороба рака в наших часах ширила ся щораз більше.

Коли взяти на увагу, де найбільше рак прокидає ся у чоловіка, то найновійші досліди показали, що зі всіх частий тіла желудок найбільше підпадає сій хоробі, бо аж 22 процент недуг рака припадає на желудок. Мужчини взагалі дістають рака скорше в роті, желудку і кишках а женщини скорше в печінці, на жовчевім міхури а особливо на частях половых, котрі сій хоробі ставлять найменший опір.

Рак — каже др. Башфорд дальше — не єсть хоробою дідичною, значить ся, не переходить з родичів на діти а факт, що деякі роди ни мають особливий нахил до сеї хороби — за примір наводять тут найбільше рід Наполеонів, котрий майже цілий вимер на сю хоробу — мусить мати якусь иншу причину. Хибний єсть також погляд, мов би хтось вже від уродження мав в собі зародки тої хороби. Так само не можна сказати, що рак єсть заразливий. Заразливі недуги дадуть ся легко перещіпити н. пр. на инші звірята; не так рак; єго можна хиба, так сказати би, „пересадити“. Пересаджений рак буде в здоровім тілї лиш тоді розрастати ся, коли єго клітинка буде рости, але не длятого, що від него заразить ся здорове тіло. З того здаєсь також і то виходити, що причиною рака не суть якісь зарazники у воздусї, не якісь бактериї, лиш очевидно якась зміна в самім орґанізмі а рак шкодить головно тим, що для свого розросту забирає поживу із здорового тіла. — Отсе суть головні здобутки найновійших розслідів в справі хороби рака.

— **Воздушний корабель з 1834 р.** Все було вже на сьвіті! — сказав якийсь там Бен Акіба. Тай теперішні воздушні кораблі нічого нового. Як показує ся, зладили були в Парижи ще в 1834 р. воздушний корабель, котрий дня 16 серпня згаданого року мав забрати 17 осіб і полетіти з ними воздухами. Того дня зібрало ся було на Елізейских полях около 2 год. по полудни множество людий. Все вже було готове до від'їзду, коли нараз бальон урвав шнур, котрим був привязаний, підняв ся в гору, перевернув ся там двічи а відтак з лоскотом пук у воздусї. Бальон той, чи радше воздушний корабель називав ся орел і був на 130 стіп довгий а на 45 стіп високий. Він був зроблений з якогось полотна, намащеного поностом і вкритий сіткою зі шнурків. Бальон був наповнений ґазом. Корабель, в котрий мали пасажири сідати, був плетений з прута і легко збудований та яких 90 стіп довгий а не більше як 6 стіп широкий. До того корабля були причіплені чотири воздушні колеса і два колеса кермові. Колеса були за помочию механізму так уладжені, що їх крила чи міхи можна було наставити після потреби чи то до літаня в гору чи в долину, в один або в другий бік. Щоби бальон станув, то хтось з їдучих мав на линві спустити ся на землю і бальон привязати. Винахідник того воздушного корабля обіцював перелетіти за дві години з Парижа через море до Льондону. Може на щастє, бальон пук, заким той воздушний корабель міг ще забрати пасажирів, а то було би прийшло до великої катастрофи.

— **Дивний звичай.** В місті Тівертон, в Девонширі, в Анґлії, єсть дуже дивний звичай, котрий удержуєсь там вже через сімсот літ. Місто в давних часах терпіло дуже від того, що не мало води. В 1205 р. пошукувано коло сего міста за жерелами мимо того, що маґістрат був тому противний, тай дійстно добуто таке жерело, що з него стала випливати мала річка. Від того часу ідуть що сім літ міщани зі своїм бурмістром попереду до жерела, а відтак надовж річки, при чім кождий з горожан має право друлити бурмістра або котрогось з радних у воду. Так було й сего року і кількох міских достойників мимо волі скупало ся в річці.

— **Делікатне упімнене.** Штрасбурґский професор Франсоа Женен був великим любителем книг і заложив собі бу гарну бібліотеку, котрої стеріг як ока в голові. Одного дня прийшов до него єго товариш і просив єго так дуже, щоби він позичив єму два томи дуже дорогоцінного чотиротомового діла, що Женен остаточно рішив ся позичити.

Коли же минув і рік, а приятель не віддавав книжок, написав він до него раз і другий ба десятий і двайцятий, а приятель навіть не відписав. Наконець запакував він гарненько оба прочі томи і післав їх свому мовчаливому приятелеви з такою допиською: В той спосіб бодай один з нас буде мати ціле діло. А то ви будете мати, бо ви не хотіли, щоби я мав ціле, хоч се здавалось би менї природнійшим. — На другий день мав вже Женен ціле діло назад у себе.

Телеґрами.

Білград 24 падолиста. Міністер справ заграничних Міловановичь здав вчера королеви і кабінетовій раді звіт з висліду своєї подорожи і побуту у Відни, в Берлинї, Льондоні, Парижи і Римі. З кінцем грудня має Міловановичь поїхати до Петербурга.

Константинополь 24 падолиста. Нота держав у відповіди на ноту Порти в справі Крети буде сими днями доручена Порті. Нота вказує в тоні дуже прихильним на то, що в теперішній хвили залагоджене справи кретийскої єсть не на часї.

Париж 24 падолиста. З Сан Паольо доносять, що вчера вечером якийсь анархіст кинув бомбу до якогось німецкого склепу в головній части міста. Внаслїдок того вибуху настав огонь, котрий грозить знищенем цілої части міста. Кілька осіб мало при тім згинути.

Петербург 24 падолиста. З Харбіна наспіла вість, що в цілій Кореї вибухли поважні розрухи. Богато шляхотских корейских родів вивезено до Японії.

Льондон 24 падолиста. Палата льордів веде дальшу розправу буджетову. Голосоване відбуде ся імовірно в четвер.

Константинополь 24 падолиста. Минулої ночи лютила ся тут страшна туча з хмароломом і градом.

Петербург 24 падолиста. Поліция довідавшись о наміренім поєдинку, повідомила ґр. Уварова і Ґучкова, що поробить всякі кроки, щоби не допустити до поєдинку.

Ціна збіжа у Львові.

дня 23. падолиста:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові

Пшениця	12 90	до	13 30
Жито	9·80	до	10 —
Овес	7 30	до	7·50
Ячмінь пашний	7 20	до	7·60
Ячмінь броварний	7 60	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	75·—
Конюшина біла	55·—	до	75·—
Конюшина шведска	65·—	до	80·—
Тимотка	24·—	до	27·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).